

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: J. C. K. M.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, čj. OAM-543/VL-10-K01-PD1-2006, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2020, čj. OAM-543/VL-10-K01-PD1-2006, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 10. 2020 domáhá přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu dle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Shora uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítl nezákonnost rozhodnutí z důvodu porušení ustanovení § 2 odst. 1 a § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť správní orgán nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při hodnocení podkladů nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo a rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno. Žalobce má zato, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany stanovené v § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce připomněl, že o mezinárodní ochranu na území České republiky požádal v roce 2006. Řízení o jeho žádosti trvalo 12 let, a to nikoliv jeho zaviněním. O prodloužení doplňkové ochrany požádal proto, že důvody, na základě kterých mu byla doplňková ochrana udělena, nadále přetrvávají. Obává se návratu do země z důvodů politických a nadále trvají i jeho silné rodinné a sociální vazby na území ČR, pro něž mu byla doplňková ochrana udělena.
4. Žalobce s poukazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž mu žalovaný doporučil, aby si svůj další pobyt na území ČR realizoval pomocí institutů zákona o pobytu cizinců, vytýká žalovanému neznalost zákonné úpravy zákona o pobytu cizinců, když uvedl, že žalobci nic nebrání požádat o trvalý pobyt opakovaně a podmínky daného zákona splnit. Problém je ale v prokázání délky pobytu na území. Žalobce se snažil vyřídit si zde trvalý pobyt, avšak správní orgán rozhodující ve věci jeho žádosti o dělení povolení k trvalému pobytu došel k závěru, že nesplňuje podmínku pětiletého nepřetržitého pobytu na území, neboť dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany do této doby nezapočítal. Žalobce uvedl, že bez prodloužení doplňkové ochrany se mu na povolení k trvalému pobytu dosáhnout nepodaří. Označil za absurdní a diskriminační, aby občan třetí země v obdobné pozici na trvalý pobyt dosáhl, zatímco on jakožto rodinný příslušník občana EU nikoli.
5. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, v němž se tento soud zabýval tím, co je možno chápat jako možné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a dále na rozsudek čj. 6 Azs 15/2013-35, v němž soud konstatoval, že je třeba vypořádat se s otázkou, zda tvrzení stran ohledně pobytu v České republice, integrace do české společnosti, manželství a podnikání nepředstavují skutečně relevantní důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Pro úplnost pak připomněl, že čl. 8 Úmluvy dopadá i na cizince, kteří nemají v České republice rodinu, neboť pokrývá též právo na osobní život, jež zahrnuje aspekty sociální identity a právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem.
6. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky žije nepřetržitě 14 let, z toho byl 12 let v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žije zde se svou rodinou a i přes problémy jsou si s partnerkou vzájemnou oporou a snaží se zajišťovat zázemí jejich nezletilé dceři. V zemi původu nebyl 14 let, nemá tam absolutně žádné zázemí a v žádném případě by tam nemohl vycestovat se svou rodinou, neboť by byla vystavena velké nejistotě. Tímto se však správní orgán vůbec nezabýval. Naprosto ignoroval Úmluvu o právech dítěte, především její čl. 3 čímž své rozhodnutí zatížil nezákonností. Obdobnou formálnost lze dle žalobce spatřit i v odůvodnění jeho možného vycestování, resp. konstatování správního orgánu, že v případě návratu do země původu mi nic nehrozí. Správní orgán

nemůže vyloučit, že mu v případě návratu po tak dlouhé době nehrozí riziko vážné újmy, neboť zprávy, které uvádí na podporu svých tvrzení, stoprocentně nezaručují, že by nebyl vystaven potížím.

7. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že doplňkovou ochranu žalobci udělil v květnu 2018, neboť byl toho názoru, že jeho nucené vycestování z ČR by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. V případě nuceného návratu do země původu by došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života žalobce.
9. K důvodům, pro které nebyla nyní doplňková ochrana žalobci prodloužena, žalovaný odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, konkrétně na jeho stranu 6 a násl., kde uvedl, že ačkoli stále trvá soužití žalobce s jeho ženou a dcerou, na základě čehož mu byla udělena doplňková ochrana, měl dostatek času, aby si svůj pobyt na území ČR realizoval podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak učinil především s vědomím toho, že doplňková ochrana jakožto jedna z forem mezinárodní ochrany je institutem dočasným a její držitelé by si následný pobyt na území ČR měli řešit trvalejší formou pobytového oprávnění, chtějí-li zde žít trvale. Tento názor opřel o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 369/2017.
10. Žalovaný dále konstatoval, že ze žalobní argumentace je jasné, že žalobce brojí zejména proti zamítavému rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu na území, což ale není předmětem nynějšího napadeného rozhodnutí. Jak sám žalobce uvedl, proti rozhodnutí správního orgánu o neudělení trvalého pobytu podal odvolání, neboť považuje rozhodnutí správního orgánu o nesplnění podmínky nepřetržitého přechodného pobytu na území ČR v délce minimálně 5 let za nezákonné. Žalovaný uvedl, že nemůže předjímat výsledek zcela samostatného řízení, které bylo dne 30. 9. 2020 postoupeno Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

11. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že odkaz na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 6 Azs 369/2017, není na jeho případ namístě, neboť se jedná o naprosto jinou situaci, v níž došlo k neprodloužení doplňkové ochrany vzhledem ke změně politické situace na Kubě.
12. Žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2018, kterým mu udělil doplňkovou ochranu a v němž uvedl, že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť sdílí společnou domácnost se svou družkou a dcerou, přičemž odloučení od dcery a družky by bylo vážným zásahem do rodinného života a především by znamenalo hrubý zásah do života nezletilého dítěte. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, čj. 3 Azs 8/2010-75, na základě něhož dovodil, že ze strany žalovaného došlo k jasnému nezákonnému postupu, neboť důvody, pro které mu byla doplňková ochrana udělena, trvají i nadále, což přiznal i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalobce dodal, že dne 4. 12. 2020 mu bylo doručeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo jím podané odvolání proti neudělení povolení k trvalému pobytu zamítnuto. Žalovaný tedy nejenže chybně uvedl náležitosti pro povolení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU, ale rovněž chybně uvedl, že žalobci nic nebrání o trvalý pobyt požádat opakovaně a podmínky daného zákona splnit. Žalobce uvedl, že tyto podmínky splnit nemůže, a to s ohledem na diskriminační právní úpravu, která u žádosti o povolení k trvalému pobytu ze statusu osoby, které byla udělena doplňková ochrana, zvyhodňuje státní příslušníky třetích zemí před

rodinnými příslušníky občana EU. Žalobce opětovně zdůraznil, že svou pobytovou situaci nemůže vyřešit v intencích zákona o pobytu cizinců, konkrétně formou povolení trvalého pobytu. Právě prodloužení doplňkové ochrany mu podle stávající právní úpravy pomůže k tomu, aby o povolení k trvalému pobytu mohl požádat znovu, resp. aby mu bylo uděleno, neboť jejím prodloužením získá potřebnou dobu pobytu na území České republiky, která se započítává do doby pobytu na území nezbytné pro získání povolení k trvalému pobytu.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 25. 2. 2019 podal žalobce žádost o prodloužení jemu předtím udělené doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na území ČR. Ta mu byla udělena rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, čj. OAM-543/VL-10-K01-R3-2006. Jako důvod žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalobce uvedl politicky nestabilní a špatnou situaci v zemi původu, která přetrvává, dále uvedl, že na území ČR má dvě děti, má rodinu, o kterou se stará a se kterou žije, má také práci, na které jsou závislí. Svou žádost doplnil dne 25. 4. 2019, v níž uvedl, že v ČR pobývá již od roku 2006 a až do roku 2018 se zde nacházel v pozici žadatele o mezinárodní ochranu, přičemž právě dlouhotrvající řízení a s ním spojená nejistota měly negativní dopad na jeho psychický stav, který nebyl dobrý již po příjezdu do ČR. Sdělil, že v ČR žije ve společné domácnosti se svojí družkou a jejich nezletilou dcerou a není reálné, aby svůj společný život realizovali jinde než v ČR. Do země původu se nemůže vrátit z důvodu špatné situace a také proto, že není možné, aby opustil svoji partnerku a dceru, s nimiž vede řádný rodinný život.
15. Ve správním spise jsou založeny podklady dokumentující celý průběh správního řízení od roku 2006. Pro účely této fáze řízení a posouzení věci jsou pak významné zejména následující listiny: protokol o pohovoru se žalobcem ze dne 5. 6. 2020 a 19. 6. 2020, protokol o výsledku svědkyně (družky žalobce) ze dne 5. 6. 2020 a listiny obsahující informace o bezpečnostní a politické situaci v zemi původu žalobce a stavu dodržování lidských práv v Konžské demokratické republice. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR čj. 109742-6/2020-LPTP, ze dne 27. 5. 2020, Informaci MZV Nizozemska ze dne 17. 12. 2019, Všeobecnou úřední zprávu o KDR a Zprávu CEDOCA CGRA, Belgické království, ze dne 20. 1. 2020 - Způsob zacházení státních úřadů s občany navracejícími se do země.
16. Dále je ve správním spise založena e-mailová zpráva ze dne 28. 3. 2019 od matky družky žalobce, zpráva odboru sociálních věcí a zdravotnictví Magistrátu města Hradec Králové ze dne 12. 3. 2020 a zpráva Policie ČR, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, obvodního oddělení, ze dne 25. 3. 2020 a zpráva Policie ČR, Krajského ředitelství Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 14. 4. 2020.

17. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně seznámen dne 13. 7. 2020.
18. Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2020, čj. OAM-543/VL-10-K01-PD1-2006, pak žalovaný rozhodl o žádosti žalobce tak, že mu dle § 53a odst. 4 zákona o azylu doplňkovou ochranu neprodloužil.
19. Krajský soud posoudil žalobu v mezích jejího rozsahu a uplatněných žalobních důvodů, přičemž vycházel z následující právní úpravy.
20. Dle § 53a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany brozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.*
21. Dle odstavce 4 téhož ustanovení *je osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. ... Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok.*
22. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
23. Dle odst. 2 téhož ustanovení *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.*
24. Krajský soud předně musel vycházet z toho, že žalobci byla v předchozím řízení rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018, čj. OAM-543/VL-10-K01-R3-2006, udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Trvají-li totiž důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a zákona o azylu, ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž byla udělena, doplňkovou ochranu i opakovaně prodlouží. Správní orgán tedy zkoumá zejména to, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda došlo ke změně a tato změna je natolik významná a má trvalou povahu, že odůvodňuje zamítnutí žádosti o prodloužení

doplňkové ochrany. Tuto skutečnost je správní orgán při každé žádosti o prodloužení doplňkové ochrany povinen hodnotit.

25. Žalovaný dříve udělil doplňkovou ochranu žalobci proto, že dospěl k závěru, že jeho vycestování z území ČR by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu. V rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018, čj. OAM-543/VL-10-K01-R3-2006, konkrétně uvedl, že posuzoval sociální a rodinnou situaci žalobce a shledal, že v případě jeho nuceného návratu do vlasti by v jeho případě došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již je ČR vázána, dotčena by byla dle čl. 9 Úmluvy o právech dítěte i práva jeho nezletilé dcery. Uvedl, že družka žalobce i jeho nezletilá dcera jsou občany České republiky, přičemž svědecká výpověď družky žalobce potvrdila jejich dlouhodobé soužití ve společné domácnosti a že se žalobce podílí na péči o dceru, že dcera ho má velmi ráda a že i do budoucna spolu chtějí žít jako rodina. Správní orgán ve zmíněném rozhodnutí uvedl, že je tak naplněn požadavek skutečné realizace rodinného a soukromého života, členové rodiny spolu skutečně žijí a jsou na sebe navzájem citově i existenčně vázáni. Případné odloučení žalobce od jeho dcery a družky označil za vážný zásah do jejich rodinného života a především by znamenalo hrubý zásah do života nezletilého dítěte. Mezinárodními úmluvami stanovené právo na úplný rodinný život by tak v tomto případě bylo jejich vzájemným (násilným) odloučením jednoznačně porušeno. Dle správního orgánu žalobce splnil zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu na dobu 12 měsíců mu udělil (viz zejména strana 26 rozhodnutí).
26. V odůvodnění nyní žalobou napadeného rozhodnutí (na straně 6 a 7) žalovaný uvedl, že žalobci byla dříve udělena doplňková ochrana z důvodu, že jeho „nucené vycestování z území ČR by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR ... správní orgán na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že v případě nuceného návratu jmenovaného do vlasti by v jeho případě došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, již je ČR vázána, dotčena by byla i práva jeho nezletilé dcery (čl. 9 Úmluvy o právech dítěte).“ Dále žalovaný na straně 7 výslovně uvedl, že „v rámci řízení o prodloužení doplňkové ochrany pak správní orgán na základě výše citovaných podkladů pro rozhodnutí, včetně svědecké výpovědi družky žadatele konstatuje, že v rodinném v životě žadatele nedošlo od doby vydání rozhodnutí o udělení mu doplňkové ochrany v podstatě žádným změnám a jmenovaný i nadále sdílí společnou domácnost se svojí družkou a dcerou, o kterou se osobně stará a k jejíž výchově a sporadicky i výživě určitým způsobem přispívá.“
27. Žalovaný pak dále uvedl (viz rovněž na straně 7 napadeného rozhodnutí), že má za to, že žalobci byl již poskytnout dostatečně velký časový prostor k tomu, aby svůj další pobyt na území ČR realizoval za pomoci institutů zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že si je vědom, že žalobce již o trvalý pobyt žádal a že mu nebyl pro nesplnění zákonných požadavků povolen, nicméně že žalobci nic nebrání o trvalý pobyt požádat opakovaně a podmínky daného zákona splnit. Dle žalovaného žalobce v průběhu řízení o prodloužení doplňkové ochrany neuvedl žádnou skutečnost, která by mu objektivně v uvedeném postupu bránila, nebo že by v jeho případě existovaly překážky znemožňující institutů zákona o pobytu cizinců využít. Žalovaný vyslovil přesvědčení,

že v současné době žalobce již pouze zneužívá institut doplňkové ochrany k legalizaci pobytu na území ČR. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které azylové řízení neslouží legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení zopakoval, že žalobci nic objektivně nebrání v podání příslušné žádosti o povolení k trvalému pobytu a je racionální předpokládat, že mu tento po splnění všech zákonných předpokladů bude udělen.

28. Správní orgán rovněž poznamenal (viz strana 8 napadeného rozhodnutí), že „primárním tvrzením žalobce v případě jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nebyla ani jeho dcera ani jeho partnerka, ale tvrzená nestabilita v jeho zemi po zvolení nového prezidenta“ a že si „nemohl nepovšimnout sdělení jeho partnerky, že vlastně neví, co by návrat jejího partnera zpět do vlasti znamenal jak pro ni, tak pro jejich společnou dceru“. Dle žalovaného již nemůže dojít k porušení mezinárodních závazků ČR, jelikož mu nikterak bezprostředně nehrozí nucené opuštění území ČR, nemůže tedy být nijak ohroženo jeho právo na ochranu rodinného soukromého života.
29. K aktuální situaci v zemi původu žalobce žalovaný uvedl, že na základě jím shromážděných informací lze usuzovat na určitý pozitivní posun od doby vydání předešlého rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a to s ohledem na tamější politické změny, ke kterým v zemi v poslední době došlo. K tomu poukázal na konkrétní shromážděné informace, z nichž podrobně citoval.
30. Žalovaný dospěl k závěru (viz strana 11 napadeného rozhodnutí), že v případě žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany pominuly již důvody, pro které mu byla udělena a v případě jeho návratu do vlasti mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
31. Ze shora uvedené rekapitulace je tedy zřejmé, že žalobci byla doplňková ochrana rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 udělena pouze a výlučně z důvodu, že jeho vycestování z území ČR by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, neboť správní orgán shledal, že by v jeho případě došlo k porušení práva na ochranu rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a i práva jeho nezletilé dcery ve smyslu čl. 9 Úmluvy o právech dítěte. V nyní napadeném rozhodnutí tento důvod vzpomenu i žalovaný, přičemž sám následně uvedl, že v rodinném v životě žalobce nedošlo od doby vydání rozhodnutí o udělení mu doplňkové ochrany v podstatě k žádným změnám, že nadále sdílí společnou domácnost se svojí družkou a dcerou, o kterou se osobně stará a k jejíž výchově a sporadicky i výživě určitým způsobem přispívá. Přesto dospěl k závěru, že v případě žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany důvody, pro které mu byla udělena, již pominuly a v případě jeho návratu do vlasti mu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.
32. Krajský soud je nucen konstatovat, že závěr žalovaného, že důvody udělení doplňkové ochrany žalobci již pominuly, je v rozporu se správním spisem, resp. v něm nemá oporu. Jak totiž vyplynulo z výsledku družky žalobce (viz protokol ze dne 5. 6. 2020), ta ve své svědecké výpovědi opětovně potvrdila jejich dlouhodobé soužití ve společné domácnosti a k dotazu správního orgánu uvedla, že za poslední dva roky se jejich rodinné poměry nezměnily. Uvedla také, že žalobce v současnosti nemá práci, že je zaměstnaná ona, žalobce že se stará o dceru, když je v práci. Potvrdila i to, že se žalobce podílí na péči o dceru, že dcera ho má ráda a že i do budoucna spolu chtějí „normálně

žit“ jako rodina.

33. Uvedený závěr žalovaného o tom, že důvody udělení doplňkové ochrany žalobci již pominuly, je i částečně nepřezkoumatelný, neboť sám současně shledal a výslovně uvedl, že v rodinném v životě žalobce od doby vydání rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany jeho osobě k žádným změnám nedošlo.
34. Pokud žalovaný zmínil, že „primárním tvrzením žalobce v případě jeho žádosti o prodloužení doplňkové ochrany byla tvrzená nestabilita v jeho zemi a nikoliv jeho dcera a jeho partnerka, nijak nekonkretizoval, co z toho dovozuje. Ze žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany (a jejího doplnění) vyplývá, že ji žalobce podal z důvodu špatné situace v jeho zemi původu a z důvodu, že není možné, aby opustil svou dceru a partnerku, s nimiž vede řádný život a že není možné, aby odjely s ním. Uvedl i to, že doplňková ochrana je tak jedinou možností, aby v zemi, kde jemu a jeho blízkým nehrozí nebezpečí, bylo umožněno být spolu s rodinou a podílet se tak aktivně na výchově jeho dcery. Z protokolu o pohovoru se žalobcem ze dne 19. 6. 2020 vyplývá, že jako důvod žádosti o prodloužení doplňkové ochrany uvedl jak nestabilní situaci v jeho zemi, tak následně i rodinu a děti (uvedl, že má 2 děti). Je přitom nepodstatné, co sám žalobce považoval za z jeho pohledu významnější skutečnost. V této souvislosti nelze rovněž přehlédnout, že žalobci byla s ohledem na jeho nedobrý psychický stav ustanovena opatrovnice (jeho partnerka), neboť (jak správní orgán uvedl) bylo možno důvodně předpokládat, že by jeho stav mohl mít vliv na průběh řízení.
35. Pokud žalovaný zmínil i to, že partnerka žalobce sdělila, že vlastně neví, co by návrat jejího partnera zpět do vlasti znamenal jak pro ni, tak pro jejich společnou dceru, pak ani k tomu nijak nekonkretizoval, co z toho dovozuje. Navíc je nutno doplnit, že zmíněnou odpověď partnerky žalobce je třeba interpretovat v celém jejím kontextu, kdy v odpovědi současně po slovech „já nevím“, zaznělo „těžko říct, já s ním spojená jsem, to nemohu přetrhnout“, a pokud jde o dceru, rovněž po slovech „já nevím“, pokračovala slovy „těžko se to posuzuje, ona ho má ráda“.
36. Nutno uzavřít, že jestli i nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany žalobci tak, jak byl specifikován v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 9. 5. 2018, tj. nadále je splněn požadavek skutečné realizace rodinného a soukromého života, členové rodiny spolu skutečně žijí a jsou na sebe navzájem citově i existenčně vázáni a případné odloučení žalobce od jeho dcery a družky by byl vážný zásah do jejich rodinného života a hrubý zásah do života nezletilého dítěte, a žalovaný neuvedl, že by tomu bylo jinak (dokonce sám neshledal žádnou změnu v rodinném v životě žalobce), a nenastaly-li důvody uvedené v § 17a zákona o azylu, pak žalovaný řádně a přezkoumatelně neodůvodnil, proč nyní dospěl k zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
37. Změnou, která by byla natolik významná, že by odůvodnila zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, nemůže být zcela obecná argumentace žalovaného, že žalobci byl již poskytnout dostatečně velký časový prostor k tomu, aby svůj další pobyt na území ČR realizoval za pomoci institutů zákona o pobytu cizinců. Žalovaný sice tvrdí, že žalobci nic nebrání požádat o trvalý pobyt opakovaně a podmínky daného zákona splnit a že je racionální předpokládat, že mu bude po splnění všech zákonných předpokladů udělen, avšak dle sdělení žalobce mu bylo dne 4. 12. 2020 doručeno

rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo jím podané odvolání proti neudělení povolení k trvalému pobytu opět zamítnuto. Žalobce v této souvislosti upozorňuje na neznalost žalovaného zákonné úpravy zákona o pobytu cizinců a vysvětluje, že problém v jeho případě je stále v prokázání délky jeho pobytu na území ČR, neboť dle příslušného ustanovení nesplňuje podmínku 5 let nepřetržitého přechodného pobytu na území, když do doby pobytu mu není započtena celá doba řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. od podání žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2006, ale pouze až doba od udělení doplňkové ochrany dne 25. 5. 2018, přičemž řízení o jeho žádosti trvalo nikoli jeho zaviněním 12 let, k čemuž poukazuje i na rozhodnutí Městského soudu v Praze, které konstatovalo nepřiměřené průtahy v řízení, a stanovisko veřejného ochránce práv.

38. K otázce povolení trvalého pobytu v případě žalobce se krajský soud nemůže blíže vyjádřit, neboť to není předmětem tohoto řízení a nemá k tomu k dispozici ani příslušné podklady týkající se řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu.
39. Lze tedy sice obecně souhlasit s tím, že doplňková ochrana je institut pouze dočasný a jakmile pominou důvody, pro které je udělena, musí se cizinec vrátit do země původu nebo upravit svůj pobyt na území ČR podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců. Krajský soud však opakuje, že v projednávaném případě plyne z důkazů provedených v průběhu správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, že důvody, pro které byla žalobci doplňková ochrana udělena, nepominuly, neboť jak je již uvedeno shora, rodinná situace žalobce se nijak nezměnila.
40. Pouze pro úplnost lze dodat, že ze shora uvedeného vyplývá, že pro nynější závěr žalovaného o neprodloužení doplňkové ochrany není v tomto ohledu významná skutečnost, zda v zemi původu žalobce došlo ke změnám (pozitivním) od doby vydání předešlého rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, neboť bezpečnostní a politická situace v jeho vlasti důvodem pro udělení doplňkové ochrany rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 nebyla. Pouze je tak odůvodněn závěr, že ani nyní (tak jako v předchozím rozhodnutí ze dne 9. 5. 2018) nenastal důvod pro udělení doplňkové ochrany z důvodu bezpečnostní a politické situace v zemi původu žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. i pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a vrátit věc žalovanému v souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem soudu v tomto rozsudku vysloveným (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
42. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. ledna 2022

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně